

Mandsmod

af

Helene Mary Munthesen

Du lægger dig på maven på gulvet, far. Din overkrop er bar, og din ryg er oversået af betændte bumser. Havde jeg elsket dig i mit hjerte, ville mine hænder uopfordret have søgt din angrebne ryg og kærligt strøget dig ind i tryghed og væk fra dine lidelser. Du lægger dit hoved på dine underarme og lukker øjnene. Afventende ligger du der, mens dit åndedræt bliver roligere. Jeg sidder i skrædderstilling ved siden af dig. Du har befalet mig at stryge dig med mine negle på din ryg. Du har ikke spurgt mig. Mit valg er dit valg. Jeg har gjort denne handling så mange gange for dig. For at straffe dig bider jeg mine fingre til blods. Mine negle er næsten væk, og du kan ikke få velværet af lange negle, der løber op og ned af din ryg. Smerten beroliger mig, og jo mere du slår mig, når du opdager mine ti klumpede kødstykker, jo mere gnasker jeg i mine fingre. Blodskorper sidder i neglekanten, og fingrene dunker. Jeg betragter tilfreds mit nedbidte mesterværk, mens jeg blidt stryger din bulede ryg. Mon du kan mærke, jeg ikke elsker dig? Mon du kan mærke, at jeg gør. Mon din ryg kan? Jeg forestiller mig, at mit had til dig forplanter sig til din ryg og efterlader betændte bylder. Jeg forestiller mig, at jeg graver min hånd ind til en fed blodåre og river den i stykker, flår i den og løsner alle årerne, der ligger

sammenfiltret. Hiver, indtil du holder op med at trække vejret ... Det er min hævn.

Er det min kærlighed, der gør, at jeg beskytter dig med mine hænder? Det forestiller jeg mig, det er. Det bringer mig trøst, ligesom din lugt gør. For du lugter af død.

Du tager en dyb indånding af velvære og får et voldsomt hosteanfald. Dine lunger og krop er forgiftede og skriger på ren luft, men du vil ikke holde op med at ryge dit lort eller drikke dit sprut. Du kan ikke få luft og må rejse dig op på alle fire. Du er ildrød i hovedet. Dine pulsårer på halsen popper frem og giver mig fornyede tanker om at klippe dem over en for en. Derved kunne jeg ende dine lidelser, for alles skyld. Men det er ikke en lyst. Det er blot en tanke i mine onde, sorte celler. Dit dna, farmand.

Din ryg spændes i en bue, og du forsøger panisk at få passage i dit luftrør og ilt til dine lunger. Du raller og får omsider luft ind, men et nyt hosteanfald får dig til at kaste slim op, som du spytter ud i store, seje bidder. Du brækker dig som en hund, rykvis og vrænger dit indhold ud. Mørkegule klatter blandet med en grynet varm substans lander på det grå gulvtæppe. Jeg tør ikke røre ved dig. Er det mon nu, du forlader mig? Hvisker døden kælent til dig? Jeg tror, jeg kan høre den. Den har den lugt, som også kendetegner dig. Sådan har du lugtet i mange år. Sødt og vammelt blandet med sprut og sved. Er det mon nu, det er tid?

Jeg har hentet et glas vand og rækker det til dig, men du slår min arm væk, og glasset splintres i en eksplosion på væggen. Du skriger og raller. Det er ikke ord, ikke udtryk, men skrækslagne hvin fra dit allerdybeste.

Hvem kalder du mon på? Skal vi kalde sammen på døden? Jeg kan godt tage med. Det er mig fuldstændigt lige meget. Mit liv med dig har jo altid været uden pulsslæg. Jeg skal også kaste op, men synker og synker og gnaver i mine fingre. Tråde af slim hænger fra dine fyldige læber. Far, jeg har arvet dine læber. En dag, hvis jeg bliver voksen, skal de smøres ind i den rødeste farve. Jordbærmund. Jeg vil være en normal, voksen kvinde med røde læber Det kan du aldrig få, men det kan jeg.

Du får lidt efter lidt styr på dit hosteanfald, og din vejrtrækning bliver igen normal. Du harker de sidste klatter slim op. Jeg bemærker forventningsfuldt blodet. Men det er forræderisk. Jeg har set det så mange gange i dit slim, og du er her endnu.

Du rejser dig op, går ud i køkkenet, henter paletkniven, rengøringsmidlet og en avis. Du er dygtig til det, du gør nu. Det sidder på din rygrad. På ingen tid har du skrabet dit bræk op på avisen, og man kan kun se en våd plet. Der er ikke antydning af klumper og fylde. Alt er væk. Du hælder Ajax på, og nu skal det trænge ind i fibrene og have fred. Vi rykker en meter væk fra pletten.

Du lægger dig på maven på gulvet. Din overkrop er bar, og din ryg er oversået af betændte bumser. Havde jeg elsket dig i mit hjerte, ville mine hænder uopfordret have søgt din angrebne ryg og kærligt strøget dig ind i tryghed og væk fra dine lidelser. Du lægger dit hoved på dine underarme og lukker øjnene. Afventende ligger du der, mens dit åndedræt bliver roligere. Jeg sidder i skrædderstilling ved siden af dig. Jeg trænger til noget, men hvad? Jeg ved det ikke.